

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Berouně rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Štindlem ve věci

žalobce: [redacted], narozený [redacted]
bytem [redacted], [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Šmucrem
sídlem V Malé Doubravce 1242/27, 312 00 Plzeň

proti
žalovanému: Vodovody a kanalizace Beroun, a.s., IČO 46356975
sídlem Mostníkovská 255, 266 41 Beroun 3
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Janem Vychem
sídlem Lazarská 11/6, 120 00 Praha 2

o zaplacení částky 329 582,50 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žaloba s požadavkem, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobci 329 582,50 Kč, spolu s 8,05 % úrokem z prodlení ročně od 25. 4. 2017 do zaplacení, s e z a m í t á .
- II. Žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 73 700,34 Kč, a to k rukám zástupce žalobce JUDr. Ing. Jana Vycha do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 23. 11. 2017 se žalobce proti žalovanému domáhal zaplacení částky 329 582,50 Kč s příslušenstvím. Uvedl, že je vlastníkem nemovitostí v areálu bývalých kasáren v Berouně a žalovaný mu v období od 1. 10. 2007 do 31. 12. 2016 vždy jednou měsíčně vystavoval fakturu za odvádění srážkových vod z budov ve vlastnictví žalobce. K odvádění srážkových vod docházelo zpočátku bez smluvního základu, později byla uzavřena smlouva dne 18. 11. 2009 s tím, že byla stanovena plocha střech, z nichž byla srážková voda odváděna. Žalobce však v březnu 2017 pojal podezření o funkčnosti kanalizace, a proto se na žalovaného obrátil s požadavky, aby mu prokázal, že je oprávněn provozovat areálovou kanalizaci, aby mu prokázal plán přípojek z jednotlivých svodů, předložil protokol o funkčnosti kanalizace a další nezbytné podklady. Žalovaný pouze konstatoval, že provozovatelem areálové kanalizace je a zároveň konstatoval, že jednotlivé platby jsou prováděny na základě smluvního vztahu mezi účastníky. Žalobce se s tímto stanoviskem však nesmířil, a proto kontaktoval znalce, který při místním šetření zjistil, že kanalizace není funkční, resp. nebyla prokázána její existence jako funkčního celku. Měl proto za to, že žalovaný mu ve skutečnosti žádnou službu poskytovat nemůže a proto vyslovil přesvědčení, že žalovaný se na jeho úkor v průběhu let bezdůvodně obohatil, když zároveň konstatoval, že se jednalo o úmyslné bezdůvodné obohacení, neboť žalovaný musel s ohledem na předmět své podnikatelské činnosti i praxi v oboru vědět, že areálová kanalizace není funkční a nemůže tak žalobci poskytovat sjednané služby. Žalovaného proto vyzval k vydání bezdůvodného obohacení, avšak žalovaný toto odmítl. V průběhu řízení pak žalobce setrval na tom, že smlouva o provozování kanalizace v areálu bývalých kasáren uzavřená mezi Městem Beroun a žalovaným je neplatná, neboť je neurčitá, jelikož dostatečným způsobem nespecifikuje, o jakou konkrétní kanalizaci by se žalovaný na základě této smlouvy měl starat. Rovněž setrval na tom, že k bezdůvodnému obohacení na straně žalovaného došlo úmyslně, a proto vyloučil, že by mohlo dojít k promlčení jeho práva.
2. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Předně měl za to, že znalecký posudek, který si nechal žalobce zpracovat, nemá reálnou vypovídací hodnotu, jelikož se zabýval aktuálním stavem ke dni, kdy znalec místo samé zkoumal, tedy k období listopadu 2017, zatímco žalobce požaduje vydání bezdůvodného obohacení za období od roku 2007 do roku 2016. Zdůraznil, že princip poskytování služeb není postaven na množství vody, kterou žalobce odvádí do kanalizace, kterou provozuje žalovaný, ale služby jsou účtovány zásadně na základě plochy střech, ze kterých dochází k odvodu dešťové vody. Ohradil se proti tvrzení žalobce, že by se na jeho úkor mohl bezdůvodně obohatit úmyslně, když vyzdvihl, že o případné nefunkčnosti kanalizace se dozvěděl až od žalobce na základě jeho přípisů z roku 2017. Zároveň poukázal na to, že žalobce jakožto podnikatel v oboru realit, je rovněž osobou v oboru velmi dobře znalou, a pokud tedy v minulosti koupil objekt poměrně starý, měl dbát zvýšené opatrnosti při zjišťování skutečného stavu nemovitostí, a to případně včetně stavu kanalizace. V každém případě trval na tom, že značná část nároku žalobce je promlčena, a to ta, která se týkala období před 23. 11. 2014, když poukázal na běh promlčecích lhůt a na obecnou tříletou promlčecí lhůtu. V průběhu řízení pak uvedl, že rozhodně nesouhlasí se závěry žalobce, že by smlouva uzavřená mezi Městem Berounem a žalovaným o provozování kanalizace byla neplatná s ohledem na relativně obecné určení místa, v němž se kanalizace nachází, neboť z označení „stará kasárna“ je každému zcela zjevné, o jakou lokalitu se jedná, když se jedná o výraz v daném místě a čase zcela běžný. V této souvislosti zmínil, že velmi často je běžnou praxí, že lokality umístění kanalizačních systémů jsou nazývány obecnými názvy.

3. Soud v řízení provedl tyto důkazy:

Výpisy z katastru nemovitostí, z nichž vyplynulo, že žalobce je skutečně vlastníkem několika nemovitostí v obci a katastrálním území Beroun, a to zásadně těch, které sám konkretizoval v žalobě s tím, že se nacházejí v areálu bývalých kasáren v Berouně.

Smlouvu o odvádění odpadních – srážkových vod ze dne 18. 11. 2009, ze které bylo zjištěno, že žalovaný se zavázal poskytovat žalobci službu, a to odvádění odpadních vod. Zároveň bylo mezi účastníky ujednáno, že rozhodující pro výpočet bude plocha střechy jednotlivých objektů.

Přípis žalobce žalovanému ze dne 7. 3. 2017, kterým žalobce žalovaného vyzval k předložení nabývacího titulu ke kanalizaci, k předložení smlouvy o provozování vodohospodářského majetku v areálu bývalých kasáren v Berouně, situační plán přípojek z jednotlivých svodů, protokol o poslední revizi funkčnosti jednotlivých přípojek a další nezbytné podklady.

Odpověď žalovaného ze dne 3. 4. 2017, ve které žalovaný uvedl, že provozuje kanalizaci v areálu bývalých kasáren v Berouně na základě smlouvy uzavřené s Městem Beroun. Zároveň žalovaný uvedl, že k fakturování služby dochází na základě smlouvy uzavřené mezi účastníky dne 25. 11. 2009. Uvedl, že jednotlivé platby jsou kalkulovány s ohledem na plochu střech, z nichž jsou vody odváděny.

Přípis žalobce žalovanému ze dne 10. 4. 2017, kterým žalobce odmítl argumentaci žalovaného. Uvedl, že žalovaný se na jeho úkor bezdůvodně obohatil a vyzval ho k vydání bezdůvodného obohacení v celkové výši 329 582,50 Kč.

Odpověď žalovaného ze dne 21. 4. 2017, ve které žalovaný odmítl bezdůvodné obohacení vydat. Zároveň konstatoval, že pokud došlo v mezidobí od uzavření smlouvy mezi účastníky k jakékoliv změně kanalizace, nechť žalobce žalovanému takovou změnu tvrdí a prokáže.

Smlouvu o dodávce vody a o odvádění odpadních vod ze dne 27. 1. 2015, na základě které se žalovaný zavázal pro žalobce poskytovat v zásadě totožné služby jako v předchozí smlouvě s výjimkou toho, že se jednalo o jiné nemovitosti.

Smlouvu o provozování ze dne 12. 11. 2002, která byla uzavřena mezi Městem Berounem a žalovaným a kterou se žalovaný zavázal spravovat a provozovat předmět smlouvy, který byl specifikován v příloze a kde bylo mimo jiné uvedeno, že se jedná o vodohospodářský majetek v oblasti kanalizace „stará kasárna“.

Znalecký posudek Ing. [REDAKCE] ze dne 21. 11. 2017, ve kterém znalec konstatoval, že srážková voda je ze staveb ve vlastnictví žalobce likvidována vsakem do země, svedením do veřejné kanalizace, nebo nezjištěným způsobem. Znalec konstatoval, že při místním šetření nebyla prokázána existence areálové kanalizace jako funkčního celku. Místní šetření bylo provedeno 5. 11. 2017.

Faktury, kterými žalovaný účtoval žalobci poskytované služby, tedy odvod srážkových vod prostřednictvím kanalizace za celé sledované období v částce celkem 329 582,50 Kč.

Naproti tomu soud neprovedl dokazování listinami na č.l. 133 až 147 spisu, jelikož tyto důkazy byly žalobcem uplatněny v rozporu se zásadou koncentrace řízení ve smyslu ustanovení § 118a odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, dále jen „o.s.ř.“. Při jednání před soudem dne 23. 5. 2018 se totiž oběma účastníkům dostalo ze strany soudu poučovací povinnosti v návaznosti na již zmíněné zákonné ustanovení a byla poskytnuta 30denní lhůta k předložení důkazů k prokázání tvrzení žalobce o tom, že se žalovaný na jeho úkor bezdůvodně obohatil, že se jednalo o bezdůvodné obohacení úmyslné a že skutečně není funkční areálová kanalizace. Lhůta k předložení důkazů však marně uplynula dne 22. 6. 2018 a žalobce další důkazy do spisu soudu založil až dne 7. 8. 2018. Soud tedy tyto důkazy provést nemohl, když zároveň při jednání dne 8. 8. 2018 zamítl žádost žalobce o prodloužení lhůty k podání návrhů na doplnění dokazování, resp. k předložení důkazů, jak žalovaný žádal ve svém přípisu ze dne 20. 6. 2018. Při svém rozhodování o neprodloužení lhůty soud vycházel z toho, že při jednání dne 23. 5. 2018 byli oba účastníci zastoupeni advokáty, oběma účastníkům bylo dáno příslušné zákonné poučení a žalobci nic nebránilo procesní povinnosti splnit v původní soudem určené lhůtě. Pokud pak žalobce žádal o prodloužení lhůty s ohledem na to, že neměl k dispozici přepis protokolu o jednání, pak dle názoru soudu se nejedná o relevantní důvod, neboť jak již bylo řečeno, jednání dne 23. 5. 2018 zástupce žalobce byl přítomen osobně. Soud tedy je přesvědčen, že pokud by lhůta k předkládání důkazů byla prodloužena, byla by žalobci poskytnuta nepřiměřená výhoda a bylo by porušeno rovnocenné postavení účastníků v rámci řízení.

4. Po takto provedeném dokazování byl zjištěn následující skutkový stav:

Žalobce je vlastníkem nemovitostí v areálu tzv. bývalých kasáren v Berouně. Žalovaný mu poskytoval od konce roku 2007 do současnosti službu, a to odvádění srážkových vod z jeho staveb prostřednictvím areálové kanalizace. Tato služba byla v průběhu doby upravena smluvně, a to dvěma smlouvami z roku 2009 a 2015. Cena za službu se odvíjela vždy od ploch střech, z nichž byla srážková voda odváděna. V období od 1. 10. 2007 do 31. 12. 2016 žalovaný vyúčtoval své služby žalobci částkou 329 582,50 Kč. Tuto částku žalobce zaplatil. V březnu 2017 pojal žalobce podezření o nefunkčnosti areálové kanalizace a obrátil se v této záležitosti na žalovaného, když ho zároveň vyzval k vydání bezdůvodného obohacení, jelikož měl za to, že s ohledem na nefunkčnost kanalizace mu žalovaný neposkytoval služby, k jejichž poskytování se zavázal. Znalec přizvaný žalobcem v posudku konstatoval, že při místním šetření v listopadu 2017 nebyla zjištěna přítomnost funkční areálové kanalizace. Žalovaný odmítl bezdůvodné obohacení vydat.

5. Podle ustanovení § 2991 odst. 1 a 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil. Bezdůvodně se obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadl, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám.
6. Podle ustanovení § 621 občanského zákoníku, okolnosti rozhodné pro počátek běhu promlčecí lhůty u práva na vydání bezdůvodného obohacení zahrnují vědomost, že k bezdůvodnému obohacení došlo, a o osobě povinné k jeho vydání.
7. Podle ustanovení § 629 odst. 1 občanského zákoníku, promlčecí lhůta trvá tři roky.
8. Podle ustanovení § 638 odst. 1 a 2 občanského zákoníku, právo na vydání bezdůvodného obohacení se promlčí nejpozději za deset let ode dne, kdy k bezdůvodnému obohacení

došlo. Bylo-li bezdůvodné obohacení nabyto úmyslně, promlčí se právo na jeho vydání nejpozději za patnáct let ode dne, kdy k bezdůvodnému obohacení došlo.

9. Soud hodnotil všechny v řízení provedené důkazy s přihlédnutím k výše citovaným zákonným ustanovením a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Nejprve se soud zabýval otázkou aplikace příslušného právního předpisu a konstatuje, že vzhledem k tomu, že žalobce tvrdil, že povědomí o možnosti, že se žalovaný na jeho úkor bezdůvodně obohatil, získal až v roce 2017, je namístě aplikovat občanský zákoník účinný od 1.1.2014, tedy zákon č. 89/2012 Sb., neboť se jedná o právní vztah vzniklý až po účinnosti citovaného zákona.
11. Pokud jde o meritum věci, primárně se soud zabýval otázkou, zda se žalovaný mohl na úkor žalobce bezdůvodně obohatit tím, že dle tvrzení žalobce nebyl oprávněn provozovat kanalizaci v objektu bývalých kasáren v Berouně, kde jsou situovány nemovitosti ve vlastnictví žalobce, a dospěl k závěru, že k tomu dojít nemohlo. S ohledem na ve spise založenou smlouvu o provozování ze dne 12. 11. 2002, která byla uzavřena mezi Městem Beroun a žalovaným, soud konstatuje, že žalovaný platně provozuje areálovou kanalizaci v objektu bývalých kasáren v Berouně a na rozdíl od žalobce nemá soud za to, že by tato smlouva byla s ohledem na její neurčitost neplatná. Zde soud nesouhlasí s tím, že smlouva nedostatečným způsobem vymezuje, jaké kanalizační dílo žalovaný provozuje. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že vymezení kanalizačního díla slovy „kanalizace stará kasárna“ jednoznačně postačuje, neboť toto vymezení nemůže vzbudit žádné pochybnosti. V daném čase a místě je dle názoru soudu všem subjektům jasné, co je pod pojmem „stará kasárna“ míněno, neboť takový objekt je v Berouně skutečně jen jeden. Tohoto faktu si musí být sám žalobce velmi dobře vědom, neboť s ohledem na rozsah a lokalizaci jeho podnikání lze v podstatě konstatovat, že žalobce poměry v městě Berouně a jeho přílehlém okolí zná velmi dobře. Tuto výtku žalobce tak soud vnímá jako zcela účelovou.
12. Následně se soud zabýval otázkou, zda se žalovaný mohl na úkor žalobce bezdůvodně obohatit úmyslně, a i zde zaujal soud negativní stanovisko. Soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že úmysl žalovaného lze dovozovat z toho, že žalovaný je podnikatelem v oblasti poskytování vodohospodářských služeb, a musel si tak být zcela dobře vědom toho, že areálová kanalizace v objektu bývalých kasáren v Berouně není funkční. Toto je dle názoru soudu naprostá spekulace. Jak sám žalovaný uvedl, o případné nefunkčnosti kanalizace se dozvěděl až z dopisů žalobce v roce 2017 a soud nemá žádný důvod takovému tvrzení nevěřit. Pro tyto závěry pak hovoří i fakt, že sám žalobce po dobu v zásadě 10 let trvajících vztahů mezi účastníky nevznášel v tomto směru vůči žalovanému jakékoliv výtky či námítky. Soud je tak přesvědčen, že odkazovat pouze na odbornost žalovaného v oblasti poskytování služeb nepostačí k prokázání tvrzení, že žalovaný měl úmysl se na úkor žalobce bezdůvodně obohatit. V této souvislosti zároveň soud konstatuje, že žalobce poučil při jednání o povinnosti důkazní před soudem prvního stupně, stanovil mu lhůtu k předložení důkazů k prokázání tvrzení, že se žalovaný na úkor žalobce bezdůvodně obohatil úmyslně, avšak žalobce zůstal nečinný a soudu nepředložil žádný relevantní důkaz, ze kterého by bylo možné zjistit a dovodit, že zde existoval úmysl žalovaného na úkor žalobce se bezdůvodně obohatit. Úmysl žalovaného je dle názoru soudu vyloučen i procesní obranou žalovaného, se kterou se soud ztotožňuje a ve které žalovaný uvedl, že sám žalobce je mnohaletým podnikatelem v oblasti realit a měl tedy věnovat patřičnou pozornost případnému stavu areálové kanalizace, když kupoval nemovitosti v bývalých kasárnách v Berouně, které rozhodně nebyly v dobrém stavebnětechnickém stavu. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný se na úkor žalobce rozhodně nemohl bezdůvodně obohatit úmyslně.

13. V další fázi se pak soud zabýval vznesenou námitkou promlčení ze strany žalovaného, a tuto jeho procesní obranu vnímá jako úspěšnou. Jestliže soud dospěl k závěru, že se žalovaný nemohl na úkor žalobce obohatit úmyslně, nelze než v otázce promlčení aplikovat subjektivní promlčecí lhůtu uvedenou v ustanovení § 629 odst. 1 občanského zákoníku a uzavřít, že případný nárok žalobce na vydání bezdůvodného obohacení je v období od 23. 11. 2014, resp. od března 2014, nazpět promlčen. Žaloba totiž byla soudu doručena dne 23. 11. 2017, žalobce se o případném vzniku bezdůvodného obohacení na straně žalovaného dozvěděl v březnu 2017 a při zmíněném běhu promlčecí lhůty je tedy zjevné, že veškeré nároky, starší 3 let, jsou již promlčeny. Počátek běhu promlčecí lhůty je nutné vztáhnout k březnu 2017, kdy jak sám žalobce ve své žalobě uvedl, pojal podezření o tom, že se žalovaný na jeho úkor bezdůvodně obohacuje. V této době tedy vznikly okolnosti rozhodné pro počátek běhu promlčecí lhůty v návaznosti na ustanovení § 621 občanského zákoníku. V tento okamžik totiž žalobce získal vědomosti o tom, že by se žalovaný na jeho úkor bezdůvodně obohacovat mohl a zároveň měl bez dalšího vědomost o tom, že to právě žalovaný je, neboť nikdo jiný v areálu bývalých kasáren v Berouně kanalizační síť neprovozuje. Je tak zjevné, že ve skutečnosti jsou nároky žalobce promlčeny počínaje měsícem březnem 2014. Zároveň soud podotýká, že není namístě aplikace promlčecích lhůt uvedených v ustanovení § 638 občanského zákoníku, neboť se jedná o tzv. objektivní promlčecí lhůty, které však nelze aplikovat, pokud již došlo k marnému uplynutí lhůty subjektivní, která, jak již bylo vyloženo, počala běžet v březnu 2017.
14. Závěrem se proto soud zabýval otázkou, zda-li se žalovaný na úkor žalobce bezdůvodně obohatil v období od března 2014 do 31. 12. 2016 a dospěl k závěru, že nikoliv. V situaci, kdy bylo v řízení prokázáno, že žalovaný je oprávněným provozovatelem kanalizace v areálu bývalých kasáren v Berouně, a zároveň bylo soudem zjištěno, že se na úkor žalobce nemohl žalovaný bezdůvodně obohatit úmyslně, soud zkoumal, zda tedy mohlo dojít k bezdůvodnému obohacení na straně žalovaného postupem žalobcem tvrzeným, tedy zásadně tak, že zde neexistovala funkční areálová kanalizace, která by odváděla srážkovou vodu z nemovitostí ve vlastnictví žalobce, a konstatuje, že nic takového v průběhu řízení nebylo prokázáno.
15. Žalobce sice předložil znalecký posudek Ing. [REDAKCE] ze dne 21. 11. 2017, ve kterém znalec vyslovil určité pochybnosti o existenci funkční areálové kanalizace v areálu bývalých kasáren v Berouně, avšak tato svá zjištění znalec učinil ke dni provedení místního šetření, tedy ke dni 5. 11. 2017. Žalobce však svůj nárok na vydání bezdůvodného obohacení situoval do doby od roku 2007 do 31. 12. 2016. O tomto období však znalecký posudek žalobcem předložený nevypovídá zhora nic. Soud upozorňuje, že dle jeho názoru by musel žalobce k prokázání vzniku bezdůvodného obohacení na straně žalovaného předložit důkazy, které by vypovídaly o tom, že v každý konkrétní jednotlivý den, kdy docházelo k odvádění srážkových vod ze střešních nemovitostí ve vlastnictví žalobce v období od března 2014 do 31. 12. 2016, nebyla areálová kanalizační síť funkční. To se však v projednávané věci nestalo, a to ani poté, co byl žalobce soudem poučen o povinnosti důkazní před soudem prvního stupně. Žalobce totiž v soudem poskytnuté lhůtě žádný důkaz k prokázání svých tvrzení nepředložil, a pokud předložil jakékoliv důkazy po uplynutí zmíněné lhůty, nebyly soudem provedeny, jak bylo již v předchozích odstavcích vysvětleno. K prokázání vzniku bezdůvodného obohacení na straně žalovaného pak dle názoru soudu nemůže postačit tvrzení žalobce o tom, že sám v průběhu let neprováděl na svých nemovitostech žádné úpravy, které by měnily způsob odtoku srážkových vod z jeho nemovitostí, když takové tvrzení není schopné prokázat nefunkčnost kanalizace. Toto tvrzení se vztahuje pouze ke stavebnětechnickému stavu nemovitostí ve vlastnictví žalobce, ale nevypovídá nic

o případném stavebnětechnickém stavu a funkčnosti kanalizace, kterou provozuje žalovaný. Pouhá domněnka o tom, že kanalizace nebyla v průběhu celého období let 2007 až 2016 funkční, nemůže rozhodně postačit k prokázání tvrzení žalobce o tom, že žalovaný se na jeho úkor bezdůvodně obohatil. V této souvislosti nesmí zůstat bez povšimnutí ani zjištění znalce uvedené v jeho znaleckém posudku o tom, že přeci jen určitá část srážkové vody je do kanalizace provozované žalovaným sváděna, a je tedy zjevné, že sám znalec, který pracoval na zakázku žalobce, v podstatě tvrzení žalobce o nefunkčnosti kanalizace jako celku, vyvrátil. Zároveň platí, že pro výpočet odměny za odvádění srážkových vod není – dle smluvních ujednání mezi účastníky – rozhodné množství odvedených vod, ale jen a pouze plocha střech nemovitostí, ze které jsou vody odváděny. Jestliže tedy sám znalec konstatoval, že část srážkových vod je kanalizací žalovaným provozovanou odváděna, je zcela vyloučeno – opět s ohledem na smluvní ujednání mezi účastníky – že by se žalovaný na úkor žalobce mohl bezdůvodně obohatit, když je nepochybné, že mu sjednanou službu poskytl a je lhostejno, jaký objem vody byl odveden. Soud proto uzavřel, že se žalobci nepodařilo prokázat tvrzení, že žalovaný mu nemohl poskytovat službu, tedy odvod dešťových vod, když neprokázal své tvrzení o tom, že v průběhu let 2007 až 2016 nebyla kanalizace v areálu bývalých kasáren v Berouně, kde jsou situovány nemovitosti ve vlastnictví žalobce, funkční.

16. Jestliže tedy žalobce neunesl důkazní břemeno (§ 120 o.s.ř.), nemohl být v řízení úspěšný, a soud proto žalobu v celém rozsahu zamítl.
17. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že právo na jejich náhradu bylo přiznáno ve věci úspěšnému žalovanému. Částka ve výši 73 700,34 Kč je představována náklady právního zastoupení (odměna advokáta ve výši 57 720,- Kč za 6 úkonů právní služby /převzetí zastoupení, podání odporu s odůvodněním, vyjádření ze dne 12.7.2018, účast na jednání soudu 4.4.2018, 23.5.2018, 8.8.2018/ dle § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb.; paušální náhrada hotových výdajů advokáta v celkové výši 1.800,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.; náhrada za promeškaný čas v celkové výši 600,- Kč dle § 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.; cestovné ve výši 1 081,13,- Kč dle vyhl. 463/2017 Sb. /vozidlem Volkswagen Golf reg. zn. [redacted] s kombinovanou spotřebou motorové nafty 7,0/4,6/5,5 l/100km za 3 cesty z Prahy do Berouna a zpět (á 62,8 km) 188,4 km při ceně benzínu natural B95 30,50 Kč a sazbě náhrady 4,0 Kč dle vyhl. č. 463/2017 Sb./; a náhrada 21 % DPH ve výši 12 499,21 Kč dle § 137 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 151 odst. 2 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Eisenhammerová.

Beroun 8. srpna 2018

JUDr. Tomáš Štindl v. r.
samosoudce